

DNEVNIK 12. ŠIBENSKE SPELEOLOŠKE ŠKOLE SO HPK Sv.Mihovil

(04.03. – 15.04.2014.)

Piše: Marijana Klisovi Kalauz i Odesa Gatara (Jamar)

Speleološki odsjek (SO) HPK Sv.Mihovil je i ove godine, sad već možemo reći gotovo tradicionalno, uspješno odškolovao 12-tu generaciju ŠIBENSKE SPELEOLOŠKE ŠKOLE, koju je pod „budnim okom“ voditelja škole, Marija Blatan i a-speleologa (SO HPK Mihovil), pohađalo 20 novih školaraca iz Drniša, Knina, Skradina i Šibenika u periodu od 04.ožujka -15.travnja 2014 g.

Dvadeset novih školaraca, okupilo se u utorak, 04.travnja u prostorijama Kluba. Nakon uvodne riječi i voditelja škole, Marija Blatan i a, 12. speleo - školica, mogla je poći!

Prvo predavanje s kojim smo krenuli u nezaboravnu speleološku avanturu, održao nam je Teo Bariši (SO Mihovil) jedan od pionira speleologije u Hrvatskoj. U prvom dijelu predavanja Teo nam je pričao o speleologiji kao znanstvenoj disciplini, vrstama speleoloških objekata, kulturi i etici u speleologiji te o speleološkim udrugama unutar Hrvatske dok se drugi dio predavanja odnosio na opasnosti u speleološkim objektima a održala ga je Aida Bariši, također dugogodišnja vrsna speleologinja (SO Mihovil).

Nakon trosatnog predavanja, uslijedio je dogovor za prvi vikend i nije nam preostalo ništa drugo osim reći: „Vidimo se na Promini“!

8/9.03.2014. Promina, Drniš

I došao je taj dan! Prvi vikend naše škole- Promina!!!

Mjesto dogovora je kafi „Mustang“ u Drnišu. Ispijamo prve kave,glasni smo i ta odlika će nas pratiti kroz cijelu školu na oduševljenje svih naših instruktora. Vrijeme je da se krene put Planinarskog doma na Promini. Spremaju se ruksaci,oprema i najvažnije, hrane kao da će sutra smak svijeta. Dolazimo u dom na Promini i nakon što smo se smjestili, krenula su prva predavanja. Zamke u ruke i krećemo sa uzlologijom tj. vježbama izrade uzlova i njihovom primjenom u speleologiji.

Dosadašnja iskustva kažu da su uzlovi najveći a agonija za svakog školarca ali zahvaljujući i živcima, o čemu „debelim kao prst“, naših instruktora, posebno Zlatana Trokića (SO Mihovil) i Antona Vukićevića (PD Promina), uzlove smo „kao“ donekle svladali za taj dan. Bilo je tu svega! Od petljanja užeta oko ruku,nogu, stolica,stolova, kolega školaraca ...do nervoze i straha u čemu ima...“Ja ovo neću nikad zaboraviti“!

Nakon uzlologije, u popodnevним satima, Teo i Aida su nam održali predavanja o orijentaciji u prirodi i speleološkoj opremi dok nas je „planinarka sa stažom“ Tatjana Brajanović uputila u sve tajne planinarske opreme.

Nakon cjelodnevnih predavanja, umora i uzlova koji su nam plesali pred o ima, zahvaljuju i našim drniškim doma inima (Dule, Anton) „krepanim“ školarcima koji su dan prošli na krekerima, paštetama, konzervama i razno raznom „mekinju“ snaga i vjera u bolje sutra se vratila pe enim odojkom. Hvala! Nikad vam to ne emo zaboravit!

Ve er je bila rezervirana za posjet špilji Liluši. Prije odlaska u Lilušu trebalo je podijeliti kacige a nešto sretniji (ili možda najglasniji) su dobili u ime rasvjete, nekakvu udnu posudicu u koju smo svi gledali s upitnikom pred o ima. Rije je o karabitci, vrsti rasvjete koja se koristi u speleo objektima. Pod punom opremom i sa karabatkama na pojasu krenuli smo put špilje Liluše. Nakon kratke vožnje i nešto hodanja stigli smo do impresivne špilje duljine nekih 57m u kojoj se izme u ostalog, dogodila i prva ljubav izme u školaraca i blata.

Unutar špilje, Teo nam je pri ao o samoj špilji, ukrasima unutar nje i o povijesti i na inima istraživanja Liluše. Pošto je ve ini školaraca to bio prvi put u nekoj špilji, divljenja, smijeha i škljocanja fotoaparata nije nedostajalo.

Zadovoljni ali umorni kre emo put doma na zasluženi odmor. Nakon kra eg „družijanca“ školarci su sklopili svoje umorne okice a zadnje rije i te ve eri svakom od nas, bile su...“Aha...osmica“ Ok! Osmica s im???...Bulin! Molim???O Bože, spavajmo!!!

Nedjelja je, 08. ožujka

Krenuli smo opet sa mukama po uzlovima!

Imali smo dojam da sve ono što smo dan ranije nau ili o uzlovima, danas ne postoji u našim glavama pa smo krenuli po onoj staroj „ E sad sve Jovo nanovo“!!!

Nakon uzlova, Joso Gracin, speleolog (SO Mihovil) nam je na svoj dojmljiv na in održao predavanje o bivakiranju, izradi bivka i svoja iskustva u prirodi. Unato oštroj buri koja nas je štivala, dobrog raspoloženja i galame nije nedostajalo i svako toliko su se mogle uti ve istrošene glasnice naših instruktora „Škoooooolaaaarciiii, tišina“!!! A bili smo tek na po etku....

Nakon održanih predavanja, pospremili smo sebe i svoje stvari i po predvi enom programu škole krenuli u Kalun (nekadašnji rudnik boksita) u Siveri u.U Kalunu smo hodali, proklizavali po blatu, puzali kroz 20-metarski potkop u kojemu se jedino moglo uti udaranje kacigama o stijenu a pojedincima i ubrzani otkucaji srca sa laganim grašcima znoja na elu.

Frkica, panikica, mukica ! Rekla bi naša školarka Antonia

„Ma divnotica“!!!

Izlazak iz Kaluna, zna io je i kraj našeg prvog vikenda!

Umorni i puni dojmova kraj, prvog vikenda naše školice zaslužno smo do ekali tamo odakle smo i krenuli.

Mustang, Drniš!!!

11.03.2014, Klub

Škola se lagano zahuktava i stvari postaju ozbiljnije za školarce. Idu i vikend po prvi put, samostalno visimo na užetima i valjalo je biti dobro fokusiran na predavanja. U imo o opasnostima u planinama i u speleološkim objektima te do u detalje o speleološkoj opremi, užetima, rasvjeti.... Opreme kao u pri i!

A sve ima smisla. Naše okice se samo šire od pomisli na vikend. Jedva ekamo!

Kao pravi školarci ništa ne prepuštamo slu aju. Imamo „internu fejs grupu“ i pred vikend padaju dogovori. Sumanuto se vježbaju uzlovi. Ne postoji ništa osim zamke, uzlova i hrpe drame od svih nas. Druženje s nekim drugim ljudima van škole? Ne dolazi u obzir!!!

Po eli smo hodati sa zamkama u rukama, torbama... Hahahaha....(mislim da mi je Mošo ak pokazao jedan uzao na Meduli u). Svakako, obuzela nas je potpuna speleo groznica!!! Me usobno smo se vrhunski razumjeli i pomagali jedni drugima. Vikend-Cetina! Školarci stižu!!!

15/16.03.2014. Izvor Cetine-Rudeli eva špilja

Mjesto našeg okupljanja je kafi u Vrlici. Ispijamo prve kave, smijemo se, škljocaju fotoaparati -valja zabilježiti svaki trenutak! Pregledava se oprema jer ovaj vikend nema udobnog kreveti a kao na Promini vec spavamo u šatorima. Nakon što su pali prvi dogovori, vrijeme je da se krene put Cetine. U svakome od nas tinjala je ona lagana nervozica od same pomisli na uže ali se istovremeno i smijemo i bodrimo jedni druge. Od po etka škole se odmah vidjelo da je prije svega zajedništvo, nesto sto e obilježiti školarce 12-te generacije, što je posebno došlo do izražaja u vikendima koji su usljedili. No, idemo redom!

Dolazimo na Cetinu i pod punom opremom i uz nesto hodanja, stižemo do mjesta gdje emo podi i naše šatore i napraviti logor. Vrlo brzo se prazna livada pretvorila u malo naselje, iz kojeg su vrištali šatori svih mogu ih boja, dezena i oblika. Bilo je tu svega! Školarci sa iskustvom (uglavnom iz planinarske škole) vade vre e, cerade, razno razna uda, a mi „amateri“ koristimo joga prostirke koje glume karimate i još hrpe stvari koje smo uspjeli ubrati od iskusnijih školaraca. Ipak primjer školarca kojeg treba sljediti je naša Odesa koja kao iskusna planinarka ništa ne prepušta slu aju! Bravo Odesa! I sad dok ovo pišem, zavidim ti kako si spokojno spavala na Bijelim vodama, dok je „Mirjeeeni“ (Marijani) i Anto'nji. V cijelu no kamen stajao pod bubrezima, dok su spavale na kosini s pogledom na litice Bijelih voda. Vrh!!!

Nakon što je niknuo logor, raspore eni smo u grupe i kao mala vojska ekamo da nas prozovu i da preuzmemo naše novo blago koje emo koristiti do kraja škole. Naime, dobili smo na korištenje „društvenu opremu“ (transportnu vre u iz koje nas

je bilo gledalo, prije svega Sveto Trojstvo (Stop descender-bloker –krol) a potom...tkz „ga e“, pup ana, prsni navez, gurtna i hrpa karabinera).

Pa se ti Bože sna i sa svim tim arganjicama.

Nakon što nam je Aida objasnila kako se stavlja komad po komad opreme, trebalo nam je vremena da se propisno obuemo i krenemo na prve nam vertikale.

I sad kreće nova muka po školarcima. Sjesti opušteno u „ga e“ dok visiš na nekoliko metara i kako je rekla naša školarka Mirjeeena (u trenutku teške panike) „upaliti“ descender, stisnuti ručicu i spustiti se.

Rasporedili smo se na 3 a kasnije i na 4-tu vertikalu na kojima su bili naši instruktori Zlaja (Zlatan Troki), Antula (Antonija Mihaljević), Mario Blatan i i spuštanje je lagano po elu. Na linijama su nas čekali Joka (Joso Gracin) i Luka Dubravica dok su na samom kraju do ekvivalencije Aida i Jela (Jelena Blatan i) koja je uredno evidentirala koliko puta i na kojoj vertikali smo se spustili.

Na drugoj strani su „ovjek i pas“. Teo & (zaboravila sam mu ime) ali neka bude Šapa (svi znamo zašto). Dakle, Teo & Šapa su demonstrirali „klasik - klasične tehnike rada s užetima.

Na samom početku spuštanja nismo se ulili. Prvenstveno smo bili fokusirani na pup anu. Ahaa...ukopaj se/iskopaj se...pa dalje redom. Svatko od nas je imao nekakvu svoju unutarnju dramu, određeni strah zbog neznanja, što je normalno i prirodno ali je svakako bilo zanimljivo vidjeti kako se svatko od školaraca različito nosi sa malim strahom. Nekima je elu bilo orošeno znojem, nekima se lice pretvorilo samo u dva oka, neki strah anuliraju smijehom a nekima su se pri spuštanju rukavice dobro palile od konop.

Ma nisu se samo rukavice palile...Kod Tea je bilo i „paljenja“ vratova od užeta. Taj trenutak te ništa ne boli, ne pene jer ti je u glavi samo ubrati momenat i riječi instruktora da se što bolje spustiš ali poslije ili još bolje dan nakon, shvatiš da si potpuno „ruvinjan“. Noge? Kako tako. Imaš ih dvije! Zdjelica? Nema školarca a posebno školarke koja od „ga a“ nije našuljala zdjelicu. Upravo zbog oštećenih zdjelica na Cetini, speleologija je bogatija za termin više. Kanava a!!! Za detalje se obratiti Dijjjeni & Moši!!!

Nakon cjelodnevnog „peglanja“ po vertikalama, raspripremanje za taj dan, smo završili u mraku. Vojska školaraca sa „tikicama“ (teonim lampama) na glavama, koje su jedine svjetlile, krenula je put logora. Moram li napisati, potpuno uništeni!!! Hahahaha...

Nakon kratke pauze u logoru, predviđene jedino da nešto „bacimo pod zub“, oblačimo kombinezone i gumene izme i krećemo u obilazak obližnje Rudeli eve špilje.

Kroz mali otvor u grupama, ulazimo u špilju i tad kreće prava avantura. Padamo po blatu, proklizavamo, dižemo se, pa opet proklizavamo, uvlačimo se, izvlačimo i

Prva reakcija je bila "Mogu ti recccc- grrrrr", ali upravo zbog tog „grrrrr“ mi smo tu gdje jesmo i jednoglasno ćemo se svi složiti da smo kroz školicu ispili aša i aša adrenalina!!!

Kroz ve erašnje predavanje nas vodi Teo, pri aju i o topografskom snimanju speleoloških objekata, simbolima koji se koriste pri topografskom snimanju te o arhiviranju i dokumentiranju speleoloških objekata i istraživanja. Naš zadatak je bio donijeti milimetarski papir, kutomjer i naravno, olovku. Nakon predavanja samostalno smo crtali prostor našeg Kluba a onda je pao i dogovor za naš tre i vikend na Bijelim vodama kod Karina. Stvari, definitivno postaju ozbiljnije!!!

22/23.03.2014 Kanjon Bijele vode, Karin

Okupljamo se u Benkovcu. Idemo put rijeke Bijele i ovo nam je zadnji vikend u kojem možemo uvježbavati svladavanje vertikala jer ve idu i vikend, samostalno se spuštamo u 100-metarsku jamu Jamar (Gornje Planjane-Uneši).

Dobrog raspoloženja ni ovog puta ne nedostaje i nakon doručka i kupovine extra hrane, vode i baterija, krećemo na naše odredište.

Napuštamo naše automobile, vadimo silnu opremu, krcamo je po sebi i tako „nategljeni“ imamo dobar dio puta za pro i pješice. Odesa opet prednja i s „bagajama“ ali šutimo i po potrebi je guramo da je stvari pri usponu ne vrata na leđa. Naravno da se i smijemo u svoj toj mucu jer svako toliko se mogao uti poneki od teških uzdaha školaraca...“Božžžže, krepate u!!!“

Na Bijelim vodama su još zadarska i zagrebačka škola. Zauzeli smo svatko svoje pozicije jer je dio naše ekipe krenuo dan ranije zbog opremanja pa su nam i ostavili mjesta za šatore. Zvone G., hvala!!!

Prije nego li smo počeli postavljati šatore, krenuli smo sakupljati drva za ve erašnju vaticu i ve erinku. Odmah brutalno!!! upaj, kidaj, lomi, veži zamkama, odnesi na leđa ima pa opet sve ponovo, dok nismo sakupili dovoljnu količinu drva. Dobro raspoloženje malo ali samo malo kvvari nam kišica koja tren pada pa staje...Ipak smo mi školarci naviknuti na sve uvjete tako da te dvije tri kapi, nisu nam pomogle da odgodimo penjanje na neko vrijeme...

Opet smo podizali šatore, pospremili stvari, obukli opremu i po grupama krenuli na vertikale.

Valjalo je finalno usvojiti uzlove, svladavanje vertikala, prelaženje preko devijatora, sidrišta i još stotina.

Vertikala je bilo posvud i jedino što se moglo vidjeti su plave i crvene glave kako vise, na ovaj put, puno dužim užetima. Školarci? Pod laganim šokom od samog pogleda na Teovu vertikalu od nekih 20-ak metara. Svakako, stvari idu otprilike ovako. Penješ ju i penješ i penješ i negdje na sredini užeta kad više ne možeš niti dolje a ni gore, moliš Boga, Svemir ili koga ve, da ti je s blokerom sve u redu, daaa uže curi kroz krol bez dodatnog „našpanavanja“ i da ti je noga ili obe u šlingi.

Moliš sve u što vjeruješ i konačno do eš do zadnjeg sidrišta kod Tea i pri aš mu gluposti od šoka, ne usu uju i se pogledati ispod sebe jeeeer tvoje kolege školarci su pretvoreni u „fleke“ koje se dolje pokreću. I tako cijeli dan do sumraka.

Predvečer je dogovor da idemo u obližnju špilju Bijela voda na topografsko snimanje tj. radit ćemo sve ono o čemu nam je Teo pričao u utorak.

Mokri smo, krepani...Pola od nas nema olovke pa crtamo u parovima. Teo i Zlaja, se trude iz petnih žila objasniti nam..azimut, profil, tlocrt, pad, nagib...opet stožuda! Izlazimo vani i okupljamo se oko vatrice na zasluženu večeru i prepričavaju i današnje dojmove ostajemo budni duže nego inače.

Nedjelja

Ovu nedjelju naš Mario ne viđe! Valjda je i on umoran i odlučio je danas promatrati te svoje „prve pačice“. Naime, mi smo Marijeva prva grupa školaraca i nadamo se da će nas zadržati u sjećanju, barem kao svoje prve školarce a ako ne po disciplini, mada će on reći...“Ovo je škola u kojoj se najglasnije pričalo i najviše jelo“!!!

Nakon doručka, neki kreću na vertikale ali sa transportnim vrecama na sebi dok drugi uče prelaženje preko gerlendera koji će nam biti važan na završnom u Kiti Ga ešinoj ali o tome kasnije. Ukopavamo pupčanu..(bravica van-bravica unutra)...pamtimo, mada velikoj večeri ruke otpadaju od bolova od dana ranije. Držimo ih u zraku jer im se spuste, bole do ludila. Školarci, Mirjijena i Mošo, prvi odustaju od daljnjeg penjanja jer je bol nepodnošljiva a školarci (doktori-golup i i) na licu mjesta daju dijagnoze i upute za kućnu njegu (oblog na vratne žile- tableta pod jezik)!

Idući vikend smo slobodni i trebamo biti u top formi za Jamar. Kiša počinje sve više padati ali u jednoj stanci, Anton nam demonstrira spašavanje na užetu. Prezentacija je izvedena vrhunski mada je Anton nezadovoljno „rogoborio“ da mu je zapeo krol i da nije zadovoljan. Ali, školarci su bili zadovoljni, Antoneee!!!

Kiša počinje više padati pa je odlučeno da se spremimo za povratak kućama. Spremamo svu opremu, skupljamo šatore i opet sa „arganjama“ na leđima hodamo do naših automobila i naravno, guramo Odesu po potrebi ali ovaj put u obrnutom smjeru. Dogovor je piše u Benkovcu kako bi napravili pregled cijelog vikenda a potom kući i svojoj spavajućim!!!

Iako smo umorni, veseli smo i zadovoljni. Nadam se i naši instruktori!!!

25.03.2014. Klub

Školarki Mirjijeni je sutra rođendan pa smo uz kolačice poslušali i Teovo predavanje o kratkoj povijesti speleologije u Hrvatskoj zatim o špiljskoj meteorologiji te o geološkim osnovama speleologije.

Dogovora za vikend nije bilo jer smo po programu škole, slobodni! Kao i drago nam je i nije. Vikendi sa školicom su nam ušli pod kožu i od same pomisli da smo

slobodni, u biti smo bili izgubljeni. Rastajemo se do idu eg utorka u Klubu a za vikend nas o ekuje Jamar!

01.04.2014. Klub

Po starom dobrom obi aju nalazimo se u 19h u Klubu. Za vikend smo bili slobodni. Neki su vikend iskoristili i za zipline na Cetini uz dogovor da sljedeci put idemo zajedno. I ovaj put, nam Teo pri a o zaštiti špilja i jama u Hrvatskoj, turisti kom zna aju speleoloških objekata te o najve im speleološkim objektima u Hrvatskoj i svijetu. Nakon predavanja, uslijedio je dogovor za vikend u jami Jamar(Uneši).

05/06.04.2014 Jama Jamar, Gornje Planjane, Uneši

Kako re e Mirjeena o ovom vikendu dopalo mene – sri e moje – da napišen par ri i jer nje, nažalost, nije bilo.

Dakle, (hehe) napokon je svanija i taj dan – spuštanje u jamu!!!

Sve ono o emu se govorilo tijekom predavanja utorkom, jurcanja po konopu goridoli prethodnih vikenda, upoznavanja sa Sv. Trojstvom (po Mirjeeni) i ostalom opremom, poslužiti e da se uspješno, nadamo se svi, spustimo i popnemo nazad iz jame duboke 100m.

Ka` i obi no misto sastanka je subota ujutro u kafi u najbližem mistu odlaska pa je ovaj put to bija kafi u Uneši u. Nakon šta se popilo i poilo ko je šta tija, napri alo o svim strahovima i sumnjama a pro po spuštanja u jamu krenilo se prema Planjanima.

Parkirali smo aute, povadili stvari, natovarili se, ko više ko manje, i krenili prema mistu di emo dignit logor, dolaskom na misto rutinski ve podigli šatore, smistili stvari, obukli kombinezone, stavili opremu na se i napeti ko puške ekali upute od naših instruktora.

U me uvremenu smo dobili posjet, došli su kolege speleolozi iz Splita na elu sa Marinom pa e i oni dati „ruku „ našim instruktorima da svi sigurno odemo i vratimo se iz jame.

I evo ih, svaki instruktor je dobija dva pa i a (školarca) da o njima brine i nadgleda ih pri spuštanju u jamu i penjanju nazad i redosljed ulaska u jamu. Jasno, prije svih u jamu su otišli oprema i, a ovaj put to su bili naš Mario, re eni Napoleon, i Goran Rnjak zvani Vjetar i s njima, kao „mala „ pomo , školarac Bajs (I. Bariši).

Nakon šta su oni, svak po svojoj liniji, odmakli opremaju i jamu nekih 30tak m. krenile su „muke „ po školarcima, instruktori su se spuštali po jednoj a školarci po drugoj liniji. Taman kad je doša` red na mene i Zvonu G.- nego da san pustila da Zvone ide ispid mene dok se meni još malo želudac odgropa od svih filmova koje san privrtila u glavi - znaju školarci o emu pri an, bar oni koji priznaju da su se bojali prvog spuštanja i sumnjali u svoje znanje – po ela je padati kiša. I šta sad,

oti i do logora pokrit šator ceradon ili ostati di jesi, pa kuragu i tava i jaje, nek šator kisne i propusti ako je su eno. Dvojba je kratko trajala, iden ja doli a šatoru i stvarima šta bude.

Uz malo proklizavanja na mokroj stini i po etne nelagode krenila i ja put doli. Nakon prvih par metara više nije bilo važno koliko ima do dna, koncentracija na konop, sprave, sidrišta, ekanje da Zvone javi da mogu dalje jer se stvorila mala gužvica i onda te pukne u glavu – helouuu pa to se ja spušta u prvu jamu u životu, vidi pa znan ja ovo, nau ila šta treba napraviti kad se do e na sidrište, a mislila da neman pojma ni o emu – i krene guštanje u silaženju, naporu, ekanju..svemu od reda.

ekaju i na sidrištu ima vremena za izvaditi foto aparat, slikati par sli ica, buljiti u tamu ispod sebe, diviti se maj ici Prirodi, slušati dovikivanja onih ispod tebe, a i onih iznad koji tek ulaze.

Zadnji prevjes i eto me na dnu, doli ekaju Aida i ostali koji su se spustili prije, malo odmora, zezancija, slikavanje i vreme je za kreniti nazad. Uz malo napora i koji savjet instruktora koji ekaju na pojedinim sidrištima i paze da sve ide glatko izašla iz jame zadovoljna i sritna.

Nazad u logor, pada kišica, šator je na par mesta propustija, nešto se smo ilo ali ništa od toga ne može umanjiti zadovoljstvo postignutim. Nakon šta smo se opet svi skupili zapalila se vatrica, peklo se na gradelama, pri alo i zezalo i u ugodnom društvu i okruženju prošla je ve er i došlo vreme za sru it se u šator na spavanje.

NEDILJA

Ustajanje, neki suvi a neki mokri od ju erašnje i no ašnje kiše, razbu ivanje, kafa, doru ak, a onda na brzinu rasprostiranje svega mokrog na Sunce (granilo je napokon) da se osuši prije pakiranja, a i eka nas još jedno predavanje – Aida nas u i šta i kako spakirati u transportnu vri u i kojim redoslijedom.

Dok mi slušamo predavanje neki su otišli rasprijeti Jamar, a Teo je otiša u šparoge iz kojih se vratija s izjavom da je usput s Vjetrom otkrija dva nova mala objekta, jednu malu i jednu malo ve u jamicu. Vjetar je bija dobre volje pa je poveja nas par da vidimo jamice, usput smo skinili koordinate, spustili se da vidimo kakve su i vratili se nazad jer nas je ekalo pakiranje – uf, kad bi bar to neko drugi napravija.

Istin puten kojim smo došli vra amo se nazad do auta i sad sve treba potrpiti nazad u aute, a nije spakirano ka na dolasku, ali uspijevamo nekako, nakon stvari trpamo se i mi i pravac u kafi u Uneši u na pivkana, kako kaže Antonia. Nakon pi a, razgovora, smija i malo rujanja, jer bez toga ne ide, razišli smo se svako prema svojoj ku i sritni i zadovoljni jer generalna prova prije famozne Kite je uspila.

Eto, toliko od mene, do neke druge jame,

Kitu ko priživi, pri a` e!

08.04.2014. Klub

Ovo je predzadnje predavanje utorkom u našem Klubu ali zadnje pred veliko finale u Kiti Ga ešinoj!!! Jao, jao...

Slušamo o speleomorfologiji potom Jokino (Joso Gracin) predavanje o paleontološkim i kulturnim sadržajima u špiljskim sedimentima i za kraj Vjetrovo (Goran Rnjak) predavanje o biospeleologiji. Nakon Vjetrovog predavanja se uložilo samo...Kako? Pro? Što Fili? Ma kakvi fili?!? Sili, jel? Neeeeee! Svakako nam je bilo jasno da ćemo za završni ispit morati dobrano zagrijati naše stolice ukoliko se ne želimo „obrukati“ a to nikome od nas nije bila opcija.

Nakon „ohrabrujućeg filma“ o našem završnom „mjestu zločina“ (Kita Ga ešina), nitko od školaraca više nije imao urednu probavu kao i san u komadu!

Dogovor je da jedna grupa ide dan ranije (petak) zbog prijevoza a ostatak ekipe stiže u subotu u jutarnjim satima.

Izlazimo ispred Kluba, kao smijuljimo se mada nikome od nas nije do smijeha. Prvi put kako traje škola, nakon odgledanog filma, naglo smo smanjili cvrkut na oduševljenje svih naših instruktora.

Rastajemo se uz pozdrav „Vidimo se na Kiti“!!!!

Dani do tog „the petka“ su prolazili suludo brzo. Fejs se imao zakrčiti od izmjenjivanja poruka, pitanja, skripti...Kako se taj dan približavao strah je bio sve veći.

Stalno smo kukali „Da nam je barem samo još jedan vikend penjanja, sve bi bilo dobro“...a ovako???? Ccccccc Jadni ti smo!!! Gotovi smo!!!

U tom ludilu, naš kolega školarac Krešo se smilovao nad nama „štreberima-pani arima“ i ponudio nam jedno popodne da se penjemo po njegovoj kući. Naravno da nismo niti razmišljali nego jednoglasno viknuli: Možeeeee! Kad? Krešo, kako ćemo ti na kuću??? Ostavio se posao, kuća, djeca, beštije i krenulo se put Skradina kod Kreše.

Dok smo se mi kao nenormalni „verali“ po Krešinoj kući na oigled šokirane Krešine supruge koja je vidjela ispred sebe „grupicu polu-enih ljudi“ kako joj pregledavaju gurle, samo je ušudu i u pola glasa rekla „Aaaa cure moje, što vam ovo treba? Svaka čast!!!“

Hvala Kreši i gospođi što su nas trpili dok smo ih mučili u pola radnog tjedna. U jesen vam istimo gurle i dimnjake!!!

12/13.04.2014 Jamski sustav Kita Ga ešina-Draženova puhaljka

I dosao je taj dan!!! Sa čet/pet od grupe školaraca koja je kretala u petak na Velebit, sumnjam da je itko spavao u komadu. Dogovor je u 18h ispred Kluba! Trebala se spremiti oprema za Velebit! Ispred Kluba je Mirjjjena, Antonija, Odesa, Zvone G i naši instruktori Mario i Zlaja.

Uzimamo opremu iz oružarstva. Slažemo konope, zveckaju karabineri i upravo kad smo bili gotovi sa svim pa čak i nekako mirni, Zlaja mrtav hladan ispred nas (nevoljnih školaraca) donosi nosila u kombi. Ukoliko budu potrebna, kaže! O Božeeeee!!! Udahnuli smo i pogledali se. Ajme, ajmeeee. Opet panike kao u priči. Ne dišemo zrak nego gustu želatinu!!!

Smjestili smo se u kombi kojeg smo kasnije nazvali(„Super Mazda kombi“) jer je tijekom putovanja pokazivao i određene sposobnosti i vještine, kakve ne možemo vidjeti kod ostalih kombija. Ovaj pak kombi kad se „zalaufa“ vozi i bez ključa u bravi, ko i po potrebi kad on to želi, voli okuke i nevoljko se penje pod naporom! Super kombi!!!

Put je prošao uz dosta smijeha i obilje cinizma našeg vozača. Na Velebit smo došli u veernjim satima, gdje nas je dočekao dio naše drniške ekipe (Zvone C, Andrea A i Misi). Okrenula se peka by Zvone. C (koji nas je sa uvao od gladi tijekom cijele škole), ispitna pitanja i štošta svega. Krenuli smo na počinak sa mirisom medvjega luka koji nas je okruživao sa svih strana.

Jutro je počelo sa „Ajmooooooo školarciiii, dizanjeeeee“ ali ne iz glasnica našeg Marija. Ovaj put je palicu preuzela Odesa sa svojim glasovnim mogućnostima za koje nismo niti znali da ih ima. Naravno, da je odmah dobila nadimak „Adolfina“ jer s tom glasinom se i luk oko nas ispravio. Odesa, Odesa....

Od samog početka, nismo puno razgovarali.

Kava se ispijala u tišini. Doručak se kao da nam je to zadnji obrok u životu. Spajalo se nespojivo...panceta/med, sir / okolada. Nakon doručka dobili smo kratke upute jer smo kao grupa ulazili prvi u Kitu i dok je došao ostatak školaraca, mi smo bili spremni. Moram li reći da smo „ga e“ provjeravali tisu u putu, deltu stezali do nemogu ih razmjera, karabinere, bravice...okretali, provjeravali...kao nenormalni!

Kad je došao ostatak ekipe, uputili smo se, na mjesto zločina i povratka više nije bilo. Stigli smo do Kite i prvi su ušli Zlaja i Mario opremiti i pogledati da li je sve spremno za „spust života“. I prije nego li je krenula prva grupa, iz usta našeg dežurnog cinika, izašla je rečenica koja će ući u anale škole „*Dobrodošli na vrata pakla*“!!! Ma Zlajaaaaa! Više ništa nije bilo isto!!!

Gledali smo kako naše kolege ulaze jedni za drugim naoko smireni i hladni a u svakom od njih je „kuljao“ vulkan. Pušila se cigareta za cigaretom, smijali smo se jedni drugima iako smo znali da smo svi u istim....ma, kupusu!!!

Jedni za drugima smo se krenuli spuštati. Na ništa se nije mislilo osim na sidrišta, konop, disender, pup anu... i na ono finalno, re i „možeeeee“ da idu i kolega školarac može krenuti. Prva grupa se spustila na vertikali dužine nekih 100 metara i ekali su ostatak grupe da se krene dalje. Nakon vertikale, malo smo se penjali pa malo puzali, naravno (kao BOB reprezentacija), pa opet malo ali malo hodali a potom je valjalo pre i „Vrata percepcije“!!! Zahvaljuju i našim instruktorima u koje smo gledali kao u Bogove i „percepcija“ je uspješno savladana. Nakon „percepcije“ smo preko gelendera (pre nice) prešli kraj malog ponori a punog vode i sretno ušli u Ašov(mjesto za odmor).

Vrijeme u Ašovu smo iskoristili za hranu i odmor. Neki su krenuli put Sonje a neki u šetnju s Aidom po DM-u i ostalim dijelovima Kite! Smijeh i cika su odzvanjali Kitom. Nakon nekoliko sati kada se spustila i zadnja grupa školaraca, prvoj grupi koja je ušla, valjalo je krenuti put izlaska iz Kite a to je zna ilo...ponovo pro i gelender, „percepciju“ i na kraju teški fizi ki rad tj...onih 100 metara koje smo glatko prošli, spuštaju i se, ovaj put je trebalo penjati. I krenulo se put vani!

Krenuli smo sa penjanjem. Sretni smo jer smo sve super prošli, nigdje nismo zapeli samo se još trebalo popeti. I penjali smo i puhali i izbacivali hektolitre znoja i mislili na sve drage ljude, samo da sto prije ugledamo tra ak danjeg svjetla i da znamo da je kraj blizu. Bez pretjerivanja sa zadnjim atomima snage i sa jezikom doslovno do poda, izlazili smo jedan za drugim. im smo iskop ali i zadnju pup anu, bacali smo se u travu. Uspjeli smo!!!! SVI!!!! Bravo školarci!

Grupa za grupom se vra ala u „logor luka“, svi redom dobro raspoloženi, sretni i zadovoljni. I mi i instruktori, jer injenica da smo svi uspješno ušli i isto tako izašli, zna ila je i njihovu pobjedu. S nama su napravili vrhunski posao. Uostalom djela sama govore!!!

Ve er smo proveli uz Zvoninu peku, bevandu, poneku rakiju i obilje smijeha. Svi smo uspjeli a sutra je još trebalo briljirati na usmenom dijelu završnog ispita, pa smo lagano pod ogromnim dojmom krenuli na spavanac!

NEDJELJA

Budimo se. Neki nisu ak niti spavali jer su navodno no as po logoru šetale i životinje iji identitet nikome nije bio poznat. Vuk , medo ili lisica...Šuma Striborova!!!

Ne razmišljamo o no nim posjetiocima nego o nadolaze em teoretskom ispitu. Dano nam je još malo vremena za ponavljanje a potom smo po grupama raspore eni kod naših instruktora koji e provjeravati naše teoretsko znanje.

Dan je bio topao, pti ice cu cvrkutale oko nas, a mi smo cvrkutali pred našim instruktorima. Kad je završila i posljednja grupa sa ispitivanjem, instruktori su se povukli na vije anje o našim speleo sudbinama.

Stajali su okupljeni oko HGSS-ovog vozila i na haubi pisali svoje dojmove dok smo mi školarci proživljavali nove gastritise i želudane erozije od nervoze. Nakon nekakvih pola sata ili malo više, okupili su nas i naš voditelj škole je krenuo izdati rezultate ispitivanja. Uglavnom, svi smo prošli osim sto su troje kolega trebali ponoviti neke sitnice. Jeeeeeeeeeee! Prošli smo i postali speleolozi pripravnici!!!!

Naše veselje je golemo ali opet negdje duboko u sebi žalimo što je sve gotovo ali ne želimo sad o tome pa prebacujemo priču u opet na dojmove iz Kite. Na povratku stajemo u „bircuzu“ i uz salve smijeha ispričamo i naš zadnji speleo vikend. Pao je i dogovor za utorak u Klubu gdje smo odlučili napraviti oproštajni „zulum“ sa našim instruktorima uz podjelu diploma!

Vraćamo se u Šibenik „super kombijem“ . Nismo uvukli jezike u usta na oduševljenje našeg Zlaja koji je jedva čekao da mu izađe iz kombija i da mu nakon 5 tjedana konačno damo malo mira. Zlaja, žalimo se za nama!!! Već ga nećemo...Možeš misliti!!!

15.04.2014 Klub-Podjela diploma!!!

Danas je veliki dan za školarce! Stižemo u dogovoreno vrijeme u naše prostorije. Pripreme za oproštajni tulum su gotove i samo se čeka da nam Anton održi još jedno posebno zanimljivo predavanje o HGSS i nakon toga tulum može poći. Ali naš voditelj škole ništa ne prepušta slušajući pa nam je uz „najizjave biseraškaraca“, dao i anketu u kojoj smo se morali izjasniti koliko smo zadovoljni našom školicom. Ma naravno da smo zadovoljni!!! Upravo onako kako Gabi Novak pjeva...“Pamtim samo sretno dane“!!! Nakon što je Antun završio sa zadnjom rečenicom...Antula i Dok su odvrnuli glazbu i zabava je mogla poći!!!

Nakon kratkog „micanja bokovima“ došao je i trenutak podjela diploma. Fotelje i uže su bili spremni!!! Naime, običaj je da vas netko od instruktora ili više njih zbog nekog grijeha iz škole, kazni udaranjem užetom po našim stražnjim djelovima tijela. Umlačivanja nije nedostajalo! Omililo se svim instruktorima, potegnuti neke od školaraca. Uz suze, smijeh i bolne grimase, 20 školaraca 12-te šibenske speleološke škole su dobila uvjerenja da su od tog dana speleolozi-pripravnici!!! I sad na kraju!

Hvala svim mojim kolegama školarcima a kao jedna od njih kojoj je ukazana čast pisanja ovog dnevnika škole, ne mogu a da se u ime svih svojih kolega školaraca, obratim našim instruktorima sa rečenicom dvije.

Dakle, hvala vam još jednom, u ime cijele 12-te generacije školaraca. Trebalo je to sve držati ono što se kaže „na kratkoj lajnoj“. Priuštili ste nam jednu nezaboravnu životnu avanturu i bez obzira koliko nas će ostati u speleologiji, sigurna sam da ćemo svi pamtiti ovih zajedničkih 5 tjedana. I još za kraj, htjedoh reći našem voditelju škole, da unatoč tomu što smo ti stanjili živce, uništili glasnice i povremeno te dovodili do potpunog sloma živaca, napravio si vrhunski posao sa nama i želimo da pamtiš svoje prve pa i naše!!! Vidimo se u nekoj novoj speleo epizodi! Pozdrav od svih nas !!!!!!!